

TEKST DYKTANDA

„Rzęząc chrapliwie, charkocząc chrypliwie, hałasując zgrzytliwie chrzęszczącą, zharataną skrzynią biegów, zajechał pod uczelnię nowo kupionym, ale bynajmniej nie całkiem nowym wozem. Chimeryczny, cherlawy, czterdziestopięćcipółkonny, tysiąctrzystucentymetrowy silnik ledwo dyszał, ale mocno chybotał nadwoziem hatchbacka. Hamulce piszczały, co przypominało nieledwie chichot hieny albo rechot rzekotki, czyli hyli. Sworznie klekotały niczym żurawie nad Jeziorem Powidzkim. Ledwo rozżarzające się lampy dawały słabe, mało widoczne światło, bo nie były to żadne halogeny, ale zwykłe dwunastowoltowe żarówki.

Pojazd przypominał, co prawda, wehikuł czasu, ale niezupełnie dlatego, że miał jakiś kosmiczny, nie z tej ziemi design, nie dlatego, że przybył hen z zaświatów, lecz po prostu dlatego, że zjawił się jak gdyby z jakiejś dawno minionej epoki, a co najmniej z czasów gierkowskich.

Nie była to, jakośmy (jako-śmy) rzekli, jakaś superbryka typu alfa romeo, ani też hiperwypasiony mercedes, ani nawet nie najnowszy model dacji czy byle jakiej renówki.

Bylibyśmy też ze wszech miar przesadzili, jeślibyśmy się w tym modelu doszukiwali jakichkolwiek cech takich nieeuropejskich marek, jak Mitsubishi, Hyundai czy zgoła pocziwe Daewoo, bo cóż można kupić za pieniądze zdobyte kosztem kilkudziesięcioletnich, wielomiesięcznych wyrzeczeń, ledwo uciętane z niewygórowanego, chociaż może nie najniższego, paręsetzłotowego stypendium? Można kupić co najwyżej długo używanego, mocno zużytego, niecałkowicie się kupy trzymającego, grzechoczącego niczym chrząszcz kołatek, mocno strawnego brunatnoceglastą, ciemno zabarwioną rdzą, rozchwierutanego, wzbudającego śmichy-chichy rżęcha. ”

Źródło tekstu dyktanda:
www.poradnia-jezykowa.uz.zgora.pl

Barbara Dereń

WYDZIAŁ INŻYNIERII LĄDOWEJ I ŚRODOWISKA

Panu Profesorowi Tadeuszowi Bilińskiemu

wyrazy głębokiego współczucia z powodu śmierci ŻONY

składają Koleżanki i Koledzy z Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska UZ

_Wydział z prawem do habilitowania

25 lutego 2013 r. Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów z siedzibą w Warszawie przyznała Wydziałowi Inżynierii Lądowej i Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego prawo do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego w dyscyplinie budownictwo. Jest to niesłychanie ważne wydarzenie w historii naszego Wydziału i szczęśliwym trafem zbiegło się ono z przypadającą w tym roku 45-letnią rocznicą rozpoczęcia kształcenia na kierunku *budownictwo*. Pierwsi studenci, zarówno na studiach stacjonarnych jak i zaocznych rozpoczęli kształcenie w zakresie *budownictwa* w październiku 1968 roku w ówczesnej Wyższej Szkole Inżynierskiej. Z biegiem lat oraz w wyniku spektakularnego rozwoju, zarówno w sferze dydaktycznej jak i naukowo-badawczej, Uczelnia nasza przekształciła się najpierw w Politechnikę Zielonogórską, którą to nazwę Wyższej Szkole Inżynierskiej nadał Sejm RP w roku 1996, a później, w roku 2001 w wyniku połączenia się Politechniki Zielonogórskiej z Wyższą Szkołą Pedagogiczną powstał Uniwersytet Zielonogórski. W 1987 r., czyli 19 lat po utworzeniu kierunku *budownictwo*, Wydział uzyskał prawo nadawania przez Radę Wydziału stopnia naukowego doktora nauk technicznych w dyscyplinie budownictwo. Musiało minąć dalsze 26 lat, aby Wydział otrzymał uprawnienia do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego w tej dyscyplinie.

Wydarzenie to ma swą historyczną i gatunkową wagę, gdyż Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska UZ uzyskuje w ten sposób pełną autonomię w zakresie dydaktycznym i naukowym. Autonomia dydaktyczna polega na zupełnej swobodzie w kształtowaniu programów nauczania i zgłaszania propozycji nowych kierunków studiów. Władze Wydziału pracują już nad nowym kierunkiem kształcenia o roboczej nazwie *efektywność energetyczna w budownictwie i inżynierii środowiska*. Natomiast autonomia w zakresie naukowym polega na tym, że Wydział posiada wszelkie uprawnienia do przeprowadzania procedur związanych z uzyskiwaniem najwyższych stopni naukowych, zwłaszcza zaś stopnia naukowego doktora habilitowanego w dyscyplinie budownictwo, a także ma pełne uprawnienia do przeprowadzenia procedury, której celem jest nadawanie tytułu profesorskiego. Ponadto Wydział może przeprowadzić procedury nadawania tytułu doktora honoris causa.

Aby uzyskać prawa do habilitowania, musiały zostać spełnione bardzo ostre kryteria, i to zarówno po stronie jakości kadry naukowej jak i w zakresie osiągnięć naukowych. I jak mówi prof. Jakub Marcinowski, dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska UZ, kryteria te zostały spełnione z dużym zapasem. Na przykład na Wydziale, na łączną liczbę 96 pracowników naukowych jest 24 pracowników samodzielnych, a w tym 11 profesorów tytularnych, co znacznie przekraczało obowiązujące w tym względzie wymogi w zakresie kadrowym.

Uzyskane w dziedzinie budownictwa uprawnienia do habilitowania, to piąte na Uniwersytecie Zielonogórskim i zarazem drugie, obok elektrotechniki, w zakresie dyscyplin technicznych. Osiągnięcie to jest przysłowiową „perłą w koronie” i będzie stanowiło cenną oprawę 45-tej rocznicy kierunku *budownictwo* na naszej Uczelni.

Marek Dankowski

_Konferencja RENOWACJE 2013

21-22 marca 2013 r. w Instytucie Budownictwa Uniwersytetu Zielonogórskiego odbyła się VII Konferencja Naukowo-Techniczna **RENOWACJE** pod nazwą **Renowacja Budynków i Modernizacja Obszarów Zabudowanych**. Konferencja odbyła się pod patronatem Ministra Infrastruktury RP, Komitetu Nauki PZiTb oraz Jego Magnificencji Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego. Organizatorami Konferencji byli:

- Instytut Budownictwa Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego;
- Uczelniane Centrum ds. Renowacji i Modernizacji Obszarów Zabudowanych UZ;
- Regionalny Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków w Zielonej Górze;
- Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Zielonej Górze.

Uroczystego otwarcia Konferencji dokonał prof. Tadeusz Biliński - przewodniczący Komitetu Naukowego Konferencji. Następnie w wystąpieniach oficjalnych głos zabrali prof. Janusz Gil - prorektor Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz prof. Jakub Marcinowski - dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego.

W Komitecie Naukowym Konferencji zasiadali: prof. Tadeusz Biliński (Uniwersytet Zielonogórski) - przewodniczący Komitetu, prof. Zbigniew Antoni Bać (Uniwersytet Zielonogórski, Politechnika Wrocławska), prof. Tomasz Błaszczyszki (Politechnika Poznańska), prof. Wojciech Bonenberg (Politechnika Poznańska), prof. Kazimierz Czapliński (Politechnika Wrocławska), prof. Wojciech Eckert (Uniwersytet Zielonogórski), prof. Maria Kaszyńska (Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny), prof. Wanda Kononowicz (Politechnika Wrocławska), prof. Jerzy Jasięko (Politechnika Wrocławska), prof. Janina Kopietz-Unger (Uniwersytet Zielonogórski), prof. Jakub Marcinowski (Uniwersytet Zielonogórski), prof. Roman Orłowicz (Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny), prof. Leonard Runkiewicz (Instytut Techniki Budowlanej i Politechnika Warszawska), prof. Andrzej Skarżyński (Politechnika Poznańska) i prof. Hanka Zaniewska (Politechnika Poznańska, Instytut Rozwoju Miast).

Przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego Konferencji była, jak zawsze zresztą, dr Beata Nowogońska z Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Podstawowym celem Konferencji była prezentacja, w szerokim tego słowa znaczeniu, aktualnych przedsięwzięć i wyników badań w zakresie renowacji budynków i modernizacji obszarów zabudowanych. W zakres tematyki poruszanej na Konferencji wchodziły następujące zagadnienia szczegółowe: renowacja budowli zabytkowych, rewitalizacja zasobów budowlanych, problemy związane z remontami obiektów, modernizacja obszarów zabudowanych, adaptacja obiektów na cele użytkowe, termorenowacja i ochrona przeciwwilgociowa obiektów budowlanych, materiały budowlane w obiektach zabytkowych, zagadnienia konstrukcyjne i wykonawcze w zakresie remontów i renowacji, renowacja w zrównoważonym rozwoju budownictwa oraz różne inne, choć pokrewne zagadnienia towarzyszące tematyce Konferencji.

Obrazy odbywały się w ramach sześciu sesji tematycznych:

Sesja I **Techniczne problemy w renowacji budynków i modernizacji obszarów zabudowanych**, której przewodniczyli prof. Hanka Zaniewska z Politechniki Poznań-

skiej i prof. Kazimierz Czapliński z Politechniki Wrocławskiej. Sesja rozpoczęła się bardzo interesująco, z pasją wygłoszonym referatem przez prof. Tomasza Błaszczyńskiego z Politechniki Poznańskiej pt. *Renowacja z modernizacją budynku poindustrialnego w Poznaniu*. Już ten pierwszy referat wzbudził ożywioną dyskusję merytoryczną, ponieważ prof. T. Błaszczyński wskazał na szereg błędów popełnionych tak w sferze projektowej, jak i podczas wykonywania remontu modernizacji historycznego obiektu.

Sesja II *Rewitalizacja zespołów mieszkaniowych* poprowadzona została przez prof. Leonarda Runkiewicza i prof. Marię Kaszyńską. Sesja rozpoczęła się referatem prof. Hanki Zaniewskiej z Instytutu Rozwoju Miast, pt. *Problemy architektoniczno-urbanistyczne i społeczne dostosowania powojennej zabudowy osiedlowej do standardów XXI wieku*.

Sesja III była sesją wyjazdową, a jej celem był odrestaurowany zamek w Sulechowie. Szanownych Gości oprowadziła po zamku dr Barbara Bielinis-Kopeć - Lubuski Wojewódzki Konserwator Zabytków, przedstawiając obiekt jako przykład prawidłowo i skutecznie przeprowadzonej renowacji budynku historycznego.

Sesja IV nosiła tytuł *Techniczne problemy renowacji budynków*, a przewodniczyli jej prof. Tomasz Błaszczyński i prof. Roman Orłowicz. Sesję rozpoczęło bardzo interesujące wystąpienie prof. Jakuba Marcinowskiego z Uniwersytetu Zielonogórskiego, pt. *Pożądati i niepożądati lokatorzy remontowanych budynków*. Autor referatu zwrócił uwagę na los wielu gatunków ptaków towarzyszących ludziom w środowiskach miejskich, który to los zagrożony został w ostatnich latach wskutek nieliczenia się podczas wykonywania standardowych remontów budynków, z ich miejscami lęgowymi.

Sesja V to *Rewitalizacja obszarów zabudowanych*. Przewodniczyli sesji prof. Wojciech Bonenberg i prof. Wojciech Eckert.

Sesja VI nosiła tytuł *Adaptacje i modernizacje obiektów*, a prowadzili tę sesję prof. Tadeusz Biliński z UZ i prof. Andrzej Skarżyński z Politechniki Poznańskiej.

W konferencji wzięło udział ponad 140 osób. Reprezentowanych było wiele krajowych ośrodków badawczo-naukowych, a w tym Instytut Rozwoju Miast w Krakowie, Instytut Techniki Budowlanej w Warszawie, Narodowy Instytut Dziedzictwa w Warszawie, Politechnika Częstochowska, Politechnika Gdańska, Politechnika Krakowska, Politechnika Lubelska, Politechnika Łódzka, Politechnika Opolska, Politechnika Poznańska, Politechnika Śląska, Politechnika Świętokrzyska, Politechnika Warszawska, Politechnika Wrocławska, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie i oczywiście Uniwersytet Zielonogórski.

W Konferencji uczestniczyli również przedstawiciele biznesu, instytucji samorządowych, administracyjnych i państwowych, a w tym reprezentanci Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Zielonej Górze, Regionalnego Ośrodka Badań i Dokumentacji Zabytków w Zielonej Górze, a także przedstawiciele Uczelnianego Centrum ds. Renowacji i Modernizacji Obszarów Zabudowanych UZ oraz liczni studenci z kierunku *budownictwo* na naszym Wydziale.

Na konferencji przedstawiono łącznie 56 referatów problemowych, z których wiele zostało wygłoszonych przez ich autorów. Liczne z tych prezentacji wywołały ożywioną dyskusję.

W pierwszym dniu obrad, po powrocie z Sulechowa, oraz po krótkim wypoczynku, odbyło się spotkanie towarzyskie

FOT. MAREK DANKOWSKI

FOT. MAREK DANKOWSKI

w ramach uroczystej kolacji zorganizowanej w zielonogórskiej Palmiarni.

Po oślepiającym widoku zasypanych śniegiem pól między Sulechowem a Zieloną Górą, zielone wnętrza Palmiarni wypełnione bujną, podzwrotnikową roślinnością, zrobiło na uczestnikach spotkania duże wrażenie.

W ramach Konferencji, zwyczajowo już, odbyły się także prezentacje znanych firm związanych programowo z jej tematyką, między innymi takich jak Rockwool, Caparol czy Weber.

W *Przeglądzie Budowlanym* z marca 2013 r., gdzie opublikowano większość z referatów prezentowanych na konferencji RENOWACJE 2013, w słowie wstępnym napisano: *Rewitalizacja obszarów miejskich to dzisiaj szczególnie aktualny problem społeczny i gospodarczy. Dostosowanie zagospodarowania przestrzennego miast, renowacja obiektów budowlanych, kompensacja przyrodnicza zieleni miejskiej do aktualnych potrzeb lokalnych społeczności i współczesnych wymagań cywilizacyjnych to jeden z celów strategicznych polityki państwa. Dlatego też, zielonogórski ośrodek naukowy poświęca wiele uwagi: prowadzi specjalność dydaktyczną „renowacje budynków i modernizacja obszarów zabudowanych”, prowadzi prace badawcze i obecnie co dwa lata organizuje Konferencję Naukową „Renowacja budynków i modernizacja obszarów zabudowanych”.*

Marek Dankowski

Tomasz Warężak - kolejny doktorat na Wydziale

10 kwietnia 2013 r. na Wydziale Inżynierii Lądowej i Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego odbyła się publiczna obrona pracy doktorskiej mgr. Tomasza Warężaka pt. *Wpływ oczyszczalni hydrofitowych na stężenie związków biogennych w wodach podziemnych*. Promotorem rozprawy była prof. Zofia Sadecka, natomiast promotorem pomocniczym dr. inż. Sylwia Myszograj z Instytutu Inżynierii Środowiska UZ. Recenzentami rozprawy doktorskiej byli prof. Józefa Wiater z Politechniki Białostockiej oraz prof. Maria Włodarczyk-Makuła, z Politechniki Częstochowskiej.

Po wygłoszeniu autoreferatu rozprawy, na sali rozgorzała ożywiona dyskusja, w której udział wzięli m. in. profesorowie: Michał Drab, Tadeusz Chrzan, Zygmunt Lipnicki, Antoni Matysiak, Marlena Piontek, Józef Gil, a także inne osoby. Należy podkreślić, iż doktorant na wszystkie zapytania dyskutantów udzielił merytorycznej odpowiedzi. Na posiedzeniu niejawnym Rada Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska UZ postanowiła nadać mgr. Tomaszowi Warężakowi stopień naukowy doktora nauk technicznych w dyscyplinie inżynieria środowiska.

Pomimo młodego wieku, Tomasz Warężak może poszczycić się licznymi osiągnięciami naukowymi i zawodowymi, którymi mógłby obdarować wiele osób. W 2003 r., czyli równe 10 lat temu, został absolwentem kierunku *inżynieria środowiska* na Uniwersytecie Zielonogórskim, broniąc pracy dyplomowej pt. *Bilans pierwiastków biogennych na hydrobotanicznej oczyszczalni ścieków w miejscowości Przyborów*, opracowanej pod kierunkiem prof. Mieczysława Szustakowskiego. Od tego czasu na jego dorobek naukowy składa się między innymi: 20 publikacji naukowo-technicznych, 2 recenzowane monografie wydane w Oficynie Wydawniczej SGH w Warszawie, 2 zgłoszenia patentowe,

DR TOMASZ WARĘŻAK NAD MORZEM CZARNYM - KWIECIEŃ 2013 (FOT. Z WYDZIAŁU)

12 opracowanych programów ochrony środowiska i planów gospodarki odpadami dla gmin i powiatów, 8 programów i koncepcji rozwoju gospodarki wodno-ściekowej w gminach wiejskich oraz 9 raportów oddziaływania na środowisko w przypadku budowy i modernizacji dróg powiatowych.

Ponadto dr Tomasz Warężak uczestniczył w ok. 20 konferencjach technicznych w Polsce i za granicą, w kilku projektach badawczych realizowanych przez krajowe instytucje związane z ochroną środowiska, a także brał udział we wdrożeniu w 42 gminach, reprezentujących 8 województw, programów zrównoważonej gospodarki ściekowej obszarów wiejskich.

Żeby przybliżyć Czytelnikom problematykę omawianą w prezentowanej rozprawie, pozwolę sobie na przytoczenie informacji na ten temat, zawartej we wprowadzeniu do dysertacji dr. Tomasza Warężaka: *„Jednym z rozwiązań gospodarki ściekowej na obszarach wiejskich, mogą być indywidualne systemy oczyszczania, w tym oczyszczalnie hydrofitowe. Warunkiem powszechnego stosowania tych rozwiązań technicznych powinna być możliwość oceny ich wpływu na środowisko gruntowo-wodne.*

Hydrofitowa metoda oczyszczania ścieków polega na symultanicznym wykorzystaniu procesów sorpcji, chemicznych reakcji utleniania i redukcji, wymianie jonowej, sedymentacji i ewapotranspiracji oraz biologicznej aktywności roślin makrofitowych oraz mikroorganizmów, polegającej na bioakumulacji oraz biodegradacji związków organicznych i biogennych.

Związki azotu usuwane są w procesach amonifikacji, nitrifikacji i denitrifikacji oraz biokumulacji (fitokumulacji). Fosfor podlega głównie procesom kumulacji, sorpcji i strącania.

Skuteczność tych procesów uwarunkowana jest obecnością jonów żelaza, glinu i wapnia, ale także odczynem, potencjałem utleniająco-redukującym oraz pojemnością sorpcyjną gleby.

Efektywność pracy oczyszczalni hydrofitowych w zakresie usuwania zawiesiny ogólnej oraz substancji organicznych (wyrażonych w BZT5 i ChZT) jest zazwyczaj wysoka i niejednokrotnie przewyższa 90 proc. Natomiast efektywność usuwania związków azotu i fosforu, jest bardzo zróżnicowana i wynosi odpowiednio od 10 do 70 proc. dla azotu oraz od 10 do 90 proc. dla fosforu.

Oczyszczanie hydrofitowe realizowane jest w systemach z powierzchniowym i z podpowierzchniowym (poziomym i pionowym) przepływem ścieków. Oczyszczalnie z pionowym przepływem ścieków (VF-CW) wdrażane są w Polsce dopiero od 2004 r. W okresie zaledwie kilku lat powstało ponad 4 tysiące tego typu obiektów. Wg danych literaturowych w Polsce nie prowadzono długofalowych badań w skali technicznej na obiektach z pionowym przepływem ścieków”.

Panu Doktorowi życzymy licznych osiągnięć i satysfakcji w działalności zawodowej oraz wiele szczęścia w życiu osobistym.

Marek Dankowski

_Firma SKANSKA - prezentacja i oferta

12 marca w Instytucie Budownictwa UZ odbyło się kolejne, coroczne spotkanie przedstawicieli firmy SKANSKA ze studentami kierunku *budownictwo*. W spotkaniu wzięło udział ponad 100 osób, głównie studentów Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska UZ, ale także pracownicy Wydziału. Tegoroczna prezentacja odbyła się pod hasłem przewodnim *Jak udźwignąć 700 projektów rocznie*. Prelekcja główna rozpoczęła się krótkim przedstawieniem firmy SKANSKA. Następnie Mariusz Niewiadomski, menedżer projektu na region lubuski, przedstawił przebieg realizacji dwóch przedsięwzięć budowlanych wykonanych ostatnio w naszym regionie, w tym rozbudowę zakładu produkcyjnego dla firmy „Gedia” w Nowej Soli oraz przebudowę połączoną z modernizacją Oddziału Dziecięcego Szpitala Wojewódzkiego SP ZOZ im. Karola Marcinkowskiego w Zielonej Górze i Szpitalnego Oddziału Ratunkowego wraz budową lądowiska dla helikopterów na dachu budynku. Prezentacja tych projektów potoczona była z szerokim zainteresowaniem ze strony studentów, którzy mieli wiele pytań dotyczących między innymi zastosowanych rozwiązań materiałowo-technologicznych.

Na zakończenie spotkania prowadzący prezentację, jak co roku przedstawili ofertę letnich praktyk wakacyjnych w firmie SKANSKA skierowaną do studentów *budownictwa*. Piszący te słowa ma nadzieję, że studenci naszego Wydziału, zwłaszcza reprezentujący kierunek *budownictwo*, z tej oferty skorzystają, gdyż nic nie przynosi takich korzyści poznawczo-rozwojowych, jak skonfrontowanie wiedzy nabytej w salach wykładowych z rzeczywistą praktyką budowlaną.

Marek Dankowski, Piotr Frontczak

WYDZIAŁ MATEMATYKI, INFORMATYKI I EKONOMETRII

_Międzynarodowy Konkurs *Mathématiques sans Frontières (Matematyka bez Granic)* po raz dziesiąty w regionie lubusko-zachodniopomorskim

*Mathématiques
sans Frontières
en Pologne*

Krajowy Komitet Organizacyjny
Międzynarodowego Konkursu
„Matematyka bez Granic”
<http://www.mbg.uz.zgora.pl>

2013 **matematyka**
BEZ GRANIC
POLSKA EDYCJA MIĘDZYNARODOWEGO KONKURSU MATEMATYCZNEGO
MATHÉMATIQUES SANS FRONTIÈRES EN POLOGNE

Polskie Towarzystwo
Matematyczne
Oddział Zielonogórski
Uniwersytet Zielonogórski
Wydział Matematyki, Informatyki i
Ekonometrii,
65-516 Zielona Góra,
ul. prof. Z. Szafrana 4a

W bieżącej, XXIV edycji (2012/2013) Międzynarodowego Konkursu *Mathématiques sans Frontières (Matematyka bez Granic)* w Polsce uczestniczyło 19 311 uczniów (736 klas) z 302 szkół, w tym 2 250 uczniów (95 klas) z 48 szkół w regionie lubusko-zachodniopomorskim.

12 marca 2013 r. odbył się finał Międzynarodowego Konkursu *Mathématiques sans Frontières Junior (Matematyka bez Granic - Junior)*, w którym uczestniczyło 5 575 uczniów (254 klasy) z 81 szkół podstawowych (w tym 908 uczniów (43 klasy) z 18 szkół podstawowych w regionie lubusko-zachodniopomorskim, zaś 14 marca 2013 r. odbył się finał Międzynarodowego Konkursu *Mathématiques sans Frontières Senior (Matematyka bez Granic - Senior)*, do którego przystąpiło 13 736 uczniów (482 klasy) z 221 szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych w Polsce, w tym 1 342 (52 klasy) z 30 szkół w regionie lubusko-zachodniopomorskim.

Konkurs ma dwudziestoczteroletnią tradycję. Pierwsza edycja została zorganizowana w roku 1989 przez grupę francuskich matematyków, wspieranych przez Akademię w Strasburgu, w której Konkurs ma swoją siedzibę. Konkurs obejmuje swoim zasięgiem nie tylko kraje Europy Zachodniej, ale także inne kraje takie jak: Austria, Stany Zjednoczone, Meksyk. Obecnie uczestniczy w nim ponad 27 państw świata.

Patronat honorowy nad Konkursem w Polsce sprawuje Polskie Towarzystwo Matematyczne, które poprzez działania Krajowego Komitetu Organizacyjnego Międzynarodowego Konkursu *Matematyka bez Granic* (KKO MK MBG) oraz przy współpracy władz oświatowych, organizuje i propaguje idee tego konkursu w poszczególnych regionach kraju.

Działania Krajowego Komitetu Organizacyjnego, który ma swoją siedzibę na Wydziale Matematyki, Informatyki i Ekonometrii UZ, wspierają: polskie władze oświatowe, rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego i dziekan WMiE UZ.

Matematyka bez Granic to bezpłatny konkurs międzyklasowy. Udział w nim zgłaszany jest w październiku przez całą klasę za zgodą nauczyciela matematyki i dyrektora szkoły. Finał Konkursu odbywa się w tym samym dniu i o tej samej godzinie we wszystkich szkołach, do których uczęszczają klasy - uczestnicy konkursu.